

Mitchell
KRIEGMAN

Cum am devenit
Audrey Hepburn

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2015

După cele două fabuloase apariții fashion, când mă introdusesem în fotografiile altor persoane, căruciuma mi se părea mai searbădă ca oricând. Fiecare secundă petrecută acolo îmi mai fura un pic din lumina din suflet. Ca paietele aspirate într-un DustBuster.

Îndesându-mi lucrurile în dulap, mi-am luat șorțul cel roz și mi l-am legat la spate. Pentru prima dată, Jess era cea care întârzia, și nu eu. La zece minute de la începerea turei, prietena mea a dat buzna pe ușă, târând în urma ei o husă de haine supradi-mensionată.

— Ai terminat-o! am exclamat, lăsând la fereastră comanda celor de la masa 14.

Jess mi-a făcut semn să-mi țin gura.

— Rochia asta e al dracului de spectaculoasă, mi-a șoptit ea. Cea mai bună de până acum.

Pe mine mă furnica pielea când am urmat-o în bucătărie; muream să văd rochia.

— Ar trebui să fie colosală, scum-pa mea, mi-a spus Jess, îndoindu-și încheietura mâinii. Baronul junior al transportului feroviar o să te *adore* în rochia asta.

— Baronul junior al petrolului, am corectat-o.

— Ai citit mult pe Wikipedia? a râs ea.

— Știam deja asta, dar i-am căutat, într-adevăr, pe câțiva dintre oamenii cu care s-ar putea să mă întâlnesc la petrecerile astea. Știi, ca să am o oarecare idee cu cine am de-a face. Nu vreau să par o tâmpită.

— Bine gândit.

Jess a agățat husa în cuierul de lângă dulapurile angajaților, și-a luat șorțul și și l-a legat la spate. Eu am tras fermoarul ca să arunc o privire.

— Avem clienți! a urlat Buela de la casă.

— Haide, să n-o enervăm, m-a îndemnat Jess.

Am tras fermoarul la loc și am plecat în restaurant, uitându-mă înapoi la husă cu jind.

În timp ce luam comanda de la masa 12, mi-a picat fisa. Jake nu era acolo. Fir-ar al dracului. Nu știam ce să-i spun când avea să-și facă apariția. Ar

fi trebuit să-i explic totul în dimineața aia, la cafea. Oare ar fi răs de mine? De ce mă ascundeam de el?

Eu și Jess am fost supereficiente în restaurant. Speram să câștigăm timp și să ne ducem în spate, să ne uităm la rochie. Dar nu prea aveam dever, iar nopțile fără dever erau de rahat, fiindcă sfârșeau urmărind fiecare secundă care se scurgea pe ceas și trăn-cănind cu Buela. Am întreat-o pe viitoarea patroană așa, în treacăt, de Jake, iar ea mi-a răspuns că rockerul ceruse să lucreze într-o tură mai târzie, fiindcă avea chestii de făcut pentru cântarea din seara aia.

Poate că nu va trebui să-i spun nimic înainte să plec, m-am gândit. *Sunt o mare fricoasă*. După ce am încasat banii de la ultima masă, m-am dus cu Jess în spatele restaurantului.

Am luat husa de haine și-am urmat-o pe Jess la toaleta femeilor, unde am agățat husa de unul dintre separeuri. Am deschis fermoarul, am scos rochia și-am început să chițai de încântare.

Jess avusese dreptate. Rochia aia era cea mai grozavă de până atunci, un omagiu verde-jad adus lui Valentino. Prietena mea luase tot ce rămăsese de la modificările celorlalte rochii ale lui Buni și le adunase într-un model în formă de diamant, o combinație de texturi și culori care amintea nu doar nuanțele, ci și opulența penelor de păun. Jess așezase insertia în mijlocului corsetului, ca pe o bavetă, astfel încât privirile erau atrase către inima rochiei. Ca să dea impresia de mișcare, prietena mea tăiasse în bie o bucată de mătase naturală, în aceeași nuanță de verde-jad, și o cususe peste fusta scurtată. Rezultatul îți tăia respirația – reprezenta echilibrul perfect dintre delicatețe și forță.

— E... uluitoare, am murmurat, smulgându-mi hainele de pe mine și îmbrăcând fusta.

Jess m-a aprobat dând din cap și mi-a tras fermoarul.

— Slavă Domnului că n-ai deloc țâțe! Corsetul ăsta e și-așa destul de strâns, a rânjit ea, către imaginea mea reflectată în oglindă.

— O să ignor acest comentariu, i-am spus.

Când Jess a tras fermoarul, m-am simțit inundată de un val de entuziasm. Apoi, prietena mea a scos din partea de jos a husei o geantă-plic micuță, decorată cu pene.

— Ți-am făcut și o geantă cu pene de păun. N-am putut să rezist, m-a anunțat ea.

Vă jur că mi se părea că venise Crăciunul.

— Vai, Jess, e perfectă!

— Are un buzunar secret în căptușeală, unde să-ți pui buletinul, mi-a explicat ea. În felul ăsta, lui ZK poți să-i spui că l-ai uitat, ca să-ți păstrezi identitatea secretă, dar dacă ai nevoie de el când te întorci acasă sau cine știe, îl ai la tine.

— Mi-ai luat-o cu mult înainte!

Deschizând gentuța, mi s-a tăiat respirația în secunda în care am realizat cu surprindere că Jess o căptușise cu satinul verde rămas de la rochia Valentino.

— Nimic nu se pierde, totul se transformă, a spus ea. Sau se zice „nimic nu se pierde, deci n-ai nevoie să scoți bani în plus ca să cumperi material de căptușeală”? Cam așa ceva.

Am așezat plicul la loc, în husă. Nu voiam să-l stropesc, din greșeală, cu apă, cu farduri sau cu orice altceva. Era aproape prea perfect ca să-l ating. Jess mă urmărea în oglindă.

— Arăți bine când vrei, a zis ea. Ah, rahat, m-am grăbit așa de tare să dau gata rochia, că am uitat cu totul de bijuterii.

— Stai liniștită, i-am spus și am băgat mâna în propria geantă. Am adus eu pandantivul ăsta ciudat, din jad, care stă pe un lăntișor de aur. Am luat una din piesele alea desperecheate, din cufărul cu comori al lui Buni, și am pus-o pe singurul meu lăntișor de aur.

Când mi-am prins colierul la gât, Jess s-a tras în spate ca să mă măsoare din cap până-n picioare.

— Ți vine perfect, a decis ea. E așa de delicat, că nu m-aș fi gândit să-l asortez la rochia asta, dar se completează de minune cu tot ansamblul.

— Mulțumesc.

— Chiar ai ochi pentru modă.

Am îmbrățișat-o. Nu știam de ce, dar lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji. Așa cum nu știam de ce mi se părea că ăsta fusese cel mai frumos lucru pe care cineva îl spusese despre mine. Nu voiam să plâng, dar cuvintele alea însemnau mult venind din partea lui Jess. Toată scena căpătase un aer atât de crucial, de parcă aș fi fost pe punctul să fac ceva extrem de important, de parcă aș fi avut într-adevăr o șansă să-mi împlinesc ideea aceea vagă pe care o aveam cu privire la viața pe care mi-o doream, deși nu puteam nici măcar să încep să explic cum arăta ea. Dacă n-ar fi fost Jess și Buni, *niciodată* nu m-aș fi apropiat atât de mult de ea.

Jess s-a tras din brațele mele, a luat un șervet de hârtie și mi-a tamponat ochii.

— Haide, nu vrei să ai fața roșie și umflată.

— Mulțam, Jess, am zis, încercând să mă opresc din plâns. Îți mulțumesc pentru tot.

Prietena mea a zâmbit și a ciocănit cu degetul în ceasul de la mână.

— Avem un program de urmat – mișcă-te.

Mi-am întins produsele de machiaj pe blat, după care m-am spălat puțin, ca o păsăruică, în chiuvetă, ca să scap de mirosul de prăjeală. Trebuia să plec în zece minute, altfel nu puteam să ajung în centru la timp.

O altă problemă o reprezenta părul. Era mult prea scârbos ca să-l port lăsat pe spate. Jur că dacă ZK se apropia prea mult avea să miroasă sendvișurile cu brânză la grătar. Ridicatul părului într-un coc și spray-atul în draci era singura soluție, așa că Jess mi-a răsucit părul spre vârful capului, iar eu mi-am aplicat fardul de ochi.

Genele false – petrecusem o bună parte din zi învățând cum să le lipesc – erau a opta minune a lumii! Tot ce puteam să spun era „Slavă Domnului că există YouTube!”. În numai două minute eram strălucitoare. Audrey mi-ar fi dat cu siguranță binecuvântarea.

Obraji abia îmbujorați, buze de un roșu-pal și eram gata să pornesc la drum.

— Rahat. Pantofi?

Uitasem complet. Tenișii Converse nu puteau să mă salveze.

— Aștia sunt acceptabili? m-a întrebat Jess, agi-tând, pe un deget, o pereche de pantofi cu toc, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Louboutin! am țipat.

Nu m-am putut abține.

— I-am luat de pe eBay. A trebuit să le repar tocurile. N-or să țină decât o noapte sau două.

— Sunt aproape la fel de buni ca un pantof de cristal, am spus, aplecându-mă să-i încalț.

Pantofii începuseră să reprezinte o problemă. Merse-sem, împreună cu Jess, la magazinul ei preferat de second-hand-uri, de la Biserica St. Luke, din Hell's Kitchen, și găsisem o pereche foarte cool de stiletto, din piele de șarpe și cu niște cristale funky, și o pereche de sandale cu barete subțiri, pe care prietena mea le decorase cu șiraguri minuscule de perle și o pereche de broșe care nu făceau parte din același set, dar se potriveau împreună. Însă nu găsiserăm nimic elegant.

Chestia grozavă la perechea de Louboutin era că pantofiiăștia erau invizibili. Erau stilați și suficient de moderni ca să nu mă dea de gol în rolul meu de poseur, dar atât de neutri, atât de „merg-cu-orice“, încât nimeni n-avea să și-i amintească de la un eveniment la altul.

M-am îndepărtat cât am putut de mult de oglinda veche și pătată din toaleta de la The Hole, până când spatele mi-era aproape lipit de peretele roz, coșcovit. Verdele uluitor al rochiei arăta fantastic, până și în lumina pâlpâitoare a neanelor.

— Ești gata? m-a întrebat Jess.

Am strâns împreună lucrurile și le-am îndesat la loc în geanta ei. Am îmbrățișat-o scurt pe Jess și apoi ne-am îndreptat spre ușă.

— Ești cea mai tare, i-am zis, sărutând-o pe obraz.

— Nu-i așa? a răs ea, aproape roșind. Sună-mă mai târziu. Vreau toate detaliile.

M-am strecurat afară pe ușa din spate și am traversat parcarearea către Bestia Mov care mă aștepta.

— Heeee! Lizzy, tu ești?

Jake Berns, în glorioasa lui cămașă de flanel, stătea lipit de propria-i mașină, așteptându-mă.

— M-am gândit să ajung devreme, ca să fiu sigur că știi drumul către Reilly's, pentru diseară. Uită-te la tine – toate astea numai ca să-mi vezi trupa? Arăți de vis!

Ochii îi sclipeau în lumina lunii.

— Rahat! Am vrut să-ți spun.

Realizând situația, expresia rockerului s-a întunecat.

— Ah, a spus el, coborând privirea, nu te-ai gătit așa pentru mine.

— Îmi pare așa de rău, dar am o altă... e o chestie... am promis că mă duc și...

Cuvintele îmi tot ieșeau din gură, dar nici unul dintre ele nu suna bine.

— Cui? Cui i-ai promis?

— Unui... prieten. Nu, nu e genul de prieten la care te gândești tu. Vreau să-ți văd trupa, jur că...

— Te-ai îmbrăcat așa pentru un prieten? m-a întrerupt Jake. Dar mie nu mi-ai promis?

Habar n-aveam ce să spun.

— Fir-ar al dracului.

Jake și-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă trup și a coborât capul în piept.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău. O să plec de-acolo cât de repede pot. N-o să stau mult. E doar ceva ce trebuie să văd cu ochii mei și după aceea o să plec. Îți promit.

Ultimele cuvinte au răsunat într-o tăcere deplină.

Jake a lovit cu piciorul pietrișul și praful de sub tălpi, dar n-a spus nimic.

Am luat-o la goană. Am traversat în fugă parcarearea, până am ajuns la mașină, și n-am mai privit în urmă, pentru că nu voiam să văd expresia de pe chipul lui.